

P—Kitap: Parfümün Dansı

İçeriği Yazan: [Ece ERDAĞ](#) [1] Zaman: Pzt, 09/02/2009 - 07:00

Yazar: Ece ERDAĞ

Ece ERDAĞ

Dünyanın en unutulmaz ikililerinden biridir benim için; “Kudra ve Alobar”. O kadar ki, ikili isim bulma oyununda aklıma ilk gelen isimlerdir, ne zaman Paloma Picasso sürsem çağrışan iki insan... İki kahramandır zamanın çok ötesinden gelip kokularıyla beni saran. Zamanın çok ötesinden gelmekle kalmayan, bilakis zamanda dolaşıp duran. Söylemişti ya Einstein, enerjinin korunumunda, acaba ölümsüz aşkın tarifini $E=mc^2$ ile mi yapmıştı?

Temelde iki karakter üzerine de kurgulu değildir hikâye, bir de tanrısal gücü (ki burada sekteye uğramış, unutulmaya yüz tutmuş, sorgulanmaya açık bir tanrı kavramı söz konusudur) gerçekleyen Pan vardır. Ne zaman tarlalarda yürüsem ve ufka baksam sanki köşeden “Pan” çıkagelir aniden; elinde flütüyle kulağımda buğulu bir prozodi bırakır, gözlerinden alev saçarak bakar yüzüme, aşk zaten sıcak değil midir? Sevgilinin rüyalara iştiraki sonrası bir koku duyulursa uzaklardan, işte o da Pan’ın kokusudur. İnsanlığın en ilkel, en uzun süren kokusu... Aşkın, sevişmenin, örtüşmenin, kavuşmanın, karışmanın, birleşmenin, koklaşmanın ya da her ne derseniz; bedeninin yarısı keçi olan, “panik” kökeninin kokusu, Pan.

Saçlarına ilk ak düşünce Alobar’ın, kaybettiğini anlamıştı krallığını. Ölmek de istemiyordu ya, ne yapsın. Yollara düştü. Ölümsüzlüğün peşine düştü. İşte o zamana denk geldi sevgiliyle karşılaşması. Yeryüzünde aşk kaldı mı derken ve tesadüflere olan tüm inancımı yitirmişken, bir esintiyle yüzüme çarpan Pan’ın kokusuyla karışık çiçek kokusu bana aşkı hatırlattı. Bunca kalp kırıklığının üzerine sevebilmeyi yeni baştan öğrenirken ve çaba denen, zamanında, içi boşaltılmış kavrama yeni anlamlar yüklerken, her gün başka bir soruyla, her gün yeni baştan, her gün belki de kaybedeceğimi bilerek ya da kazanmanın bile anlamsız kaldığı şu oyunda, yeni anlamlar peşinde koşarken, nicedir unuttuğum “sevgili kitabımı” anımsadım; Kudra gibi directmeyi, Alobar gibi kaçmayı, aradığını bulmak için kaçmayı... Parfümün Dansı’dır aslında rastladığımız, ölümsüzlüğü ararken aşta bulduğumuz...

Simsiyah düz upuzun saçlı, uzun boylu, yanık tenli, yasemin çiçeği kokulu, seher gözlü kadın. Kocasını öldüğü için onunla ölmeye zorlanan, bir o kadar tutkun yaşamaya ve takmış ölümsüzlüğe... Bunca lezzet varken yaşamda, bunca diyar varken görülmeyi beklenen, bunca meyva varken tadılacak, kamasutra varken kâinatın ruhunu sevmeyi öğreten ve biz henüz kâinatı tam anlamıyla sevmeyi becerememişken; ölmek de nesi! İçimdeki kadın Kudra, yaşama dirençli yanım, siyah düz upuzun saçlı, uzun boylu, yanık tenli, aşkın peşinden koşan kadın.

Yine Kudra.

Yine o koku.

Yaşadığım her yerde bu iki isim yankılanıyor, rüzgârın sesinden evvel. İçinde aşk olan her hikayede Uzakdoğu’dan gelen mistik bir koku var sanki; “nadir bulunan bilge kocalar gibi hem dışına sahip olacak kadar güçlü, hem de ona özgürlüğünü verecek kadar güvenli” bir şeyin kokusu, k23’ün tanımı...

Aşk! Tam da gitti, kapıyı yüzüme kapattı derken hatırladım hayattaki şarj noktamı. “Yok artık, hayatta olmaz, mümkünü yok!” diye avaz avaz atıp tutarken, kalbimi kum eleğine çevirmişken homo sapiens’in teki ve kendimden kaçacak yer bile bulamazken anımsadım, Kudra’yı, Alobar’ı. Birilerinden, bir şeylerden bağımsız bir aşk vardı, belki de sadece bu kez teğet geçmişti. İşte o kadar

yüce bir histi aşk ve faturayı tüm insanlığa kesmek bencillik olmaz mıydı?

"İnsan, doğası açısından, doğal olmayan bir hayvandır. Eğer ölümü yenebilecek bir tek hayvan varsa, o da insandır." diyebilecek kadar cesur, betimlemeleriyle Pan'ı geri getirebilecek kadar dâhi, çok matah olmayan Amerikan kültürüne yeni bir nefes verecek kadar radikal bir yazar Tom Robbins. Bazen teneke kutuları, bazen de unutulmuş bir sopayı konuşturur, otostop yapmaktan başparmakları uzamış kadını anlatır, seviştirir kahramanlarını aşkla, gökyüzüne baktırıp yıldızları izletecek zamanı tanır, Sirius'tan kurbağalar transfer ederek okuyucunun prefrontal lobunu emosyonel-spontan olarak zorlar, yo, sadece zorlamakla da kalmaz, "aradığı şey benzersiz bir tecrübenin sonunda, benzersiz bir varlık olmaktır", kim bilir, belki de sadece ölümsüzlüğü arzular Tom Robbins.

Ölümsüzlüğü bulmak ya da bulmamak söz konusu bile değildir elbette, kişinin kendi iç görüşüne kalmıştır, kendi sezgilerine, kendi yaşama direncine, ya da yitip gitme arzusuna. Gerçek olmayacak kadar acıtan tek gerçek aşktır ve aşkı tatmış insanların dudaklarından ölüm döşeğinde tek bir sözcük dökülür boşluğa. Aynı Einstein'ın olduğu gibi;

"Erlichte" ... (Aydınlan)

[\[2\]letisim@politikadergisi.com](mailto:[2]letisim@politikadergisi.com)

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [4]

Kaynak URL (20/05/2024 - 00:49 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/p%E2%80%94kitap-parfumun-dansi>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/ece-erdag>

[2] <mailto:Ece.Erdag@PolitikaDergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD12.zip>

[4] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>